

WERNER VON HAIDENSTAM:

ŐSZI DAL

Első fagy megtaposta,
S a partív, min száz szín alá
Rötszipkés már, mint kaszaél,
Ha kikezdte a rozsda
A fák glédái fájnak.
Az őszi fényben mind beteg
S fakó, mint bús kögörgeteg
S mint tetemek vagy vázak.

Se baj! Fügönyt le! Így van.
Hisz most is tavaszt, kék eget
Zengek s idilli éneket.
Tintám betöltöm vígan,
S kinn jöhet tőlem hónyom,
És hullhatnak a levelek,
Van őszi költő rengeteg,
De tőlük Isten óvjon.

Vagy mégis csak bezárjam
A táblát? Lám hogy megtörik
Fénylőn a szirtes partkörig
A napsugár az árban.
Lefedve áll az úton
Halászszerzőm és sajka már,
S a telkeken taktusra jár
A cséplők rúdja unton.

S kiszáll kísértet formán,
— Pandora kelyhén nagy a lék, —
Az őszt ködlő rimzagyvalék
A svéd Parnasszus ormán.
E nyekergés nem érdem
S hogy rajt sok fickó kedvre kel,
Ki sültőn hizik s bort vedel,
Mindélig meg nem értem.

Szavuk szepegve jajdul,
Keblükre súlyt vak bú tetéz,
Vagy verset írni oly nehéz,
Hogy bizton szívbe sajdul?
Ha óránként a költő
Csak egy gyűszűnyit sirt tele,
Úgy fest a rím, mint sebhelye,
Mit szíverével tölt ő.

Ha életünk aránya:
Egy csepp öröm s kín, tíz karát,
A büszke méregpoharát
Kiüssza s mosolyg rája.
S apáink horpadt, régi
Lantját lágyan pengetve meg,
Az ősi dallam felremeg,
S mint egykor, most is égi.

Lázt fest arcára vére,
S a halált tánccal késteti,
Mint Termopyle hősei
Csengő fegyverzenére
Hulló levél sereggel,
És végpercén mámor rian.
Sorsunk elé mi is vígan,
Táncolva keljünk reggel.

Éljen Bacchus s hatalma,
A vad támolygás istene,
Kit sose feraszt tánc, zene,
S nem hül gondokba halva,
S ha ért a szőlő fürtje,
S az alma skárlát gömbje tett,
Minden hívet ünnepre kell
Szelek viharzó kürtje,

Akkor papírkosárba
Repül minden lim-lom, kacat.
Kutyanyelv, firka nem marad,
Máglyán pusztul az árva.
S hajunkba hintve kormát,
Hamvát, csapunk vad dáridót,
Hadunk megszáll kocsmát, ivót,
S kortyoljuk butykos torkát.

Hegedű gyujt danára,
Síptól, bőgőtől zeng a tor.
Szökik palackokból a bor,
Mint delfinek sugára.
És dalt dobog a lábunk,
Hogy fönn a malter meglazul,
S mint porzárpor nyakunkba hull
És poharakra hágunk.

Földöntünk széket, asztalt.
 Nyakunkba dísznek fölkerült
 A szalvéta, mit részegült
 Főnk palásttá magasztalt,
 S az udvaron kacatba
 Szórunk anjovist, kocsonyát,
 S ha ifjú lányka oson át,
 Megforgatjuk kacagva.

Mint ittasok kirántjuk
 Sarkából a súlyos kaput,
 S hol a szőlő lugasba jut,
 Asztalnak kikiáltjuk.
 Van hal s homár. Megesszük.
 Isszuk, mi inynek ingere,
 S ha egy pajtás kidűl bele,
 Aludni ágyba tesszük.

S ha felfordítja végül
 Hetykén a vihar asztalunk,
 Száll s túlharsogja azt dalunk,
 És kezünk tapsba kékül.
 Fénylő, aranyfelhős ég!
 A táj kékesrőt lángban áll,
 S bennem egy dalt zeng ősz s halál:
 Az életnek dicsőség!

Kállay Miklós fordítása.

ÁLOMPARIPÁN

Vágtató lovamról szakad a tajték,
 lobogó ruhámat viszi a szél,
 hajamnak zápora verdesi vállam,
 vergődő szívem sürgetve beszél:

«magadat ne kiméld, lovadat se bánd,
 csak a célt, azt érd el minél előbb,
 csak előre folyton, vissza ne fordulj,
 a cél hevítsen, ha fogyna erőd!»

Ó, hímes zöld mező áhitott bája,
 jó lesz pihenni pázsitod ölén! —
 Ó, hívogató ják sátoros lombja,
 védve boruljon árnyatok fölém! —

Hajrá! csak előre! — Szentséges egek!
 Megvadult lovam, jaj, ha meg nem áll!
 Köszirtek öblében szakadék tátong,
 Ó, jaj, iszonyú, kegyetlen halál! —

Kolozsvári Olga.